

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tuần vừa qua, Chúa dạy chúng ta phải đi qua cửa hẹp mà vào Nước Trời. Lời Chúa hôm nay cho chúng ta một khía cạnh khác, một cách áp dụng mới, là Chúa dạy chúng ta phải khiêm nhường. Thật vậy, trong 7 mối ‘Tội Đầu’, thì “Kiêu Ngạo” được xếp lên hạng nhất. Theo tôi nghĩ (không biết đúng bao nhiêu phần trăm?) thì **kiêu ngạo** là thói thường ở đời, vì ai cũng muốn mình hơn người khác. Ai mà không muốn mình danh tiếng hơn, giỏi giang hơn, giàu có hơn, thế lực hơn, thậm chí xinh đẹp hơn...? Một điều hiển nhiên là **kiêu ngạo thì luôn luôn chống lại khiêm ngạo**. Không ai ưa người kiêu ngạo, nhất là những người kiêu ngạo lại càng không ưa nhau. Trái lại kẻ khiêm tốn luôn được mọi người yêu mến.

Sách Trang Tử thuật câu chuyện sau đây : Dương Chu sang nước Tống, vào xin trọ một nhà kia. Chủ nhà có 2 nàng hầu, một đẹp, một xấu. Để ý quan sát, Dương Chu thấy trong nhà ai cũng quý trọng nàng hầu xấu mà khinh rẻ nàng hầu đẹp. Lấy làm lạ, Dương Chu hỏi một chú bé trong nhà. Chú bé nói : Người thiếp đẹp, biết mình đẹp, tự cho mình là đẹp nên mất đẹp. Chẳng ai nhìn thấy cái đẹp của nàng nữa. Còn người thiếp xấu tự biết mình xấu mà quên xấu. Nên không ai nhìn thấy cái xấu của nàng nữa. Dương Chu ghi nhớ bài học quý giá ấy mà truyền lại cho các môn sinh rằng : “Các con nhớ lấy : Giỏi mà bỏ được cái thói tự cho mình là giỏi, thì các con đi đâu mà chẳng được người ta quý trọng và yêu mến”. (Đức TGM Giuse Ngô Quang Kiệt sưu tầm).

Tôi có điểm phúc gặp một vị Giám Mục mà không coi mình là Giám Mục. Tôi gọi ‘điểm phúc’ vì bây giờ vị ấy sắp được phong thánh. Một buổi trưa hè trước 1975, tôi phụ một Frère khác lái chiếc xe Taunus của Đệ Tử Viện Thủ Đức xuống nhà sách Kỳ Đồng. Mua sách vở xong chuẩn bị về thì chiếc xe không thể nổ máy vì bình điện có vấn đề. Thế là Frère kia ngồi cầm tay lái còn tôi thì khoẻ hơn nên đảm trách việc đẩy xe, hễ đủ trớn thì cài số 2 cho máy nổ. Theo thói quen thời đó, tu sĩ ra khỏi nhà đều mặc áo dòng, nên tôi lúng ta lúng túng đẩy xe dưới ánh nắng Sài Gòn mà hình như hôm ấy chiếc xe nặng khác thường. Bỗng nhiên có ai đẩy phụ nên xe lăn bánh nhanh hơn, Frère kia cài số đúng cách nên máy nổ. Khi quay lại cảm ơn vị ân nhân thì tôi quá sững sờ vì chính Đức Cha Phanxicô Xaviê Nguyễn Văn Thuận vừa mới ra tay giúp tôi dù Ngài cũng đang mặc đầy đủ áo mũ của một Giám Mục ! “Kiến Nghĩa Tất Vi” nên Ngài không coi mình là một Giám Mục. Thật đáng phục !

Tin Mừng theo thánh Luca thuật rằng : Hôm ấy là một ngày Sabát, nghĩa là ngày mà mọi người vừa đi lễ vừa nghỉ ngơi. Các gia đình ăn uống khá hơn ngày thường, và người ta dễ mở tiệc đãi khách. Chúa Giêsu được một vị thủ lãnh nhóm Biệt Phái mời đến nhà dùng bữa. Nên nhớ, thời Chúa Giêsu, người Do Thái chia thành nhiều nhóm. Có nhóm của Hêrôđê cam tâm theo kẻ thống trị. Có nhóm Essenien chủ trương sống khắc kỷ. Có nhóm ‘Cách Mạng’ chống đế quốc La Mã. Có nhóm Saducêô gồm các tư tế. Có nhóm Phariseu gồm các tiến sĩ và luật sĩ, chuyên giải thích lề luật. Nhóm này tự cho mình là thông hiểu lề luật và sống đạo đức mẫu mực và tự phong mình là ‘Thầy’ của dân chúng. Vì thế, họ tự tách khỏi quần chúng nên được gọi là ‘Biệt Phái’. Như thế, vị thủ lãnh nhóm Phariseu mời Chúa đến dùng bữa phải là người có thế lực rất lớn. Có lẽ ông cũng chẳng có thịnh tình gì đặc biệt lắm đối với Chúa đâu. Nhiều người Biệt Phái khác cũng đã từng mời. Ấn ý trong đầu của ông này là muốn dò xét về con người của Chúa Giêsu nên ông cũng đã mời nhiều Biệt Phái và luật sĩ khác đến dự. Thông lệ, khi mời các “Bậc Thầy” đến dùng bữa, người ta muốn được nghe những giáo huấn của các Ngài. Chúa Giêsu vẫn được tôn là “Thầy”, nên khi Chúa đến, trăm con mắt đổ dồn vào Chúa và cố dò xét Người. Nói đúng ra, đây là dịp để Chúa phát biểu hầu có cơ bắt bẻ Người. Chúa biết nhưng Chúa đâu có chấp.

Xin cho phép tôi bàn một chuyện thực tế trong cộng đoàn : Tôi tin rằng mọi người đều yêu quý cơ sở thờ phượng mà từ biết bao công sức của biết bao nhiêu người đóng góp mới có được như ngày hôm nay. Vậy mỗi khi bước chân vào nơi thờ phượng này, để giúp giữ phần trang trọng, quý ông bà anh chị em có vui lòng quên ‘địa vị’ của mình mà khiêm tốn hạ mình xuống nhặt một cái rác (do những ai vô ý thức thả xuống), hay vẫn lo giữ ‘địa vị’ mà đành tâm để người khác phải làm ?

Linh mục Phạm Quang Hồng.

